

foreflaa den Sognekommunen tilkommende Ret til at fordre Gangdagsarbejde til Besørgelse af Brevbæring (Forordningen af 11te November 1791 § 4 h) ophævet. Endelig har man ment, at der ikke var Anledning til at bibeholde den Gaardmændene efter den nugældende Ret paa hvilende Forpligtelse til efter Omgang at bevogte Affindige (Indenrigsministeriets Skrivelser af 15de April 1852 og 1ste Mai 1860), hvilken Forpligtelse det allerede nu paa mange Steder er Slit ikke at fordre, ligesom den efter det enkelte Tilfældes Bessaffenhed ofte et heller passende kan fordres fyldestgjort.

Til § 24.

Hvad Betalingen for Spandb dage angaar, har man anset det hensigtsmæssigt at ansætte den i et vist Forhold til Bederlaget for Gangdage, og man har da troet, at et passende Forhold vil fremkomme, naar en Spanddag, efter som Heste eller Kjørestude benyttes, regnes lige med henholdsvis 4 og 3 Gangdage.

For Kjørflernes Vedkommende bør Betalingen formentlig i Reglen bestemmes efter Veilængden; imidlertid har man erkjendt, at dette Hensyn ikke bør være det eneste afgjørende, men at der bør indrømmes Afgang til at sætte Betalingerne noget forskjellig, efter de forskjellige Kjørflers Bessaffenhed og efter den længere eller kortere Tid, der maa forudsættes at ville medgaa til samme.

Naar Veilængden ved Kjørfler, som her forudsat, skal beregnes, ikke fra et bestemt Sted i Kommunen, men fra Vedkommendes Hjem, vil der let kunne opstaa Meningsulighed med Hensyn til Beregningen af Betalingen. Deslige Tvistighedens Afgjørelse har man foreslaaet henlagt til Amtsraadet.

Til § 25.

Med Hensyn til de heromhandlede Bestemmelser kan man henvise til Bemærkningerne til de lignende Regler i § 18.

Til §§ 27—31.

Det synes i for sig det Naturlige, at Sagen kan ansættes til at yde baade Kjørfler og Gangdagsarbejde, og man antager ei heller, at en saadan Regel i noget Tilfælde vil

kunne føre til, at den tilstrækkelige Arbeidskraft til Gangdagsarbejds Udførelse ikke skulde kunne tilveiebringes. For det Tilfælde, at der i en Sognekommune skulde være et forholdsvis ringe Antal Husmænd og Underster, er det i § 27 bestemt, at Sogneraadet skal bære berettiget til at ansætte nogle af de Kjørflerpligtige til Gangdagsarbejde istedetfor til Kjørfler. Denne Bestemmelse er iøvrigt ogsaa beregnet paa det Tilfælde, at en Månd, der holder Heste, til sin Bedrift maa have et meget stort Folkehold, saa at det mulig kan være fordelagtigere for Kommunen at ansætte ham til Gangdagsarbejde istedetfor til Kjørfler.

Med Hensyn til Indholdet af §§ 28, 30 og 31 kan man iøvrigt henvise til Bemærkningerne til §§ 3 og 4.

Eksjøndt man ikke har fundet Anledning til i Tighed med, hvad der i § 1 er bestemt med Hensyn til Snekastningsarbejdet, at opstille som Regel, at Sognekommunen med Hensyn til Pligtkjørfler og Pligtarbejde skal inddeles i Kredse, har man dog navnlig af Hensyn til Der og andre affides liggende Dele af en Kommune anset det nødvendigt at aabne Afgang til at gjøre Undtagelse fra den nugældende Regel, at Sognekommunen ogsaa med Hensyn til Udelsen af Arbejdspræstationer skal betragtes som en Helhed. Hertil sigtende Bestemmelser ere derfor optagne i § 29, hvor efter deslige Undtagelser kunne ske med Amtsraadets Samtykke.

Til Afsnit III.

Medens man er gaaet ud fra, at det bør have sit Forblikvende ved de hidtil gældende Regler om Landboernes Forpligtelse til uden Betaling at afgive Befordring eller Spand til de i Fredg. 26de Juni 1844 § 2, 1ste Punktum omhandlede saakaldte egentlige Kongereiser, og derfor har forbigaaet dette Forhold i nærværende Lovforslag, ligesom ogsaa de øvrige i denne Paragraf omhandlede Reiser, med Hensyn til hvilke der, forsaavidt der overhovedet endnu bliver Spørgsmaal om dem, alt ved Lov 20de Marts 1855